

præget udspillede sig her på et vist tidspunkt under dagens forhandlinger.

Her må jeg sige til hr. Anders Mølgaard, som i øvrigt selv, synes jeg, på fin vis sammen med mange andre har bidraget til at fremme denne sag, at hvis vi havde set tilbage – og det var det, der var diskussion om – på 1980'erne, og hvad der skete dér, ville vi vide, at så var problemet vel nok, at her var der nogle, der forsøgte at presse noget ned over hovederne på folk, oven i købet ned over uvillige hoveder.

Her i 1990'erne prøver vi at lægge en linje, hvor vi giver frihed til at gå nye veje, til at følge nye spor, sådan som tendensen i øvrigt er i en række af de initiativer, vi tager også på andre områder. Men jeg synes, det er meget opmuntrende, at vi her kan samles så markant om at realisere meget af det, som står i handlingsplanen.

Jeg vil også godt understrege, at det er kommet til veje dels ved et grundigt arbejde i ministeriet, men dels også ved at trække på god medhjælp uden for ministeriets kreds, herunder fra praktiske folk, som har haft det inde på egen krop. Den kombination synes jeg har medført, at både den betænkning, som danner grundlag for redegørelsen, og selve redegørelsen og de mange forslag forekommer at være realistiske og dermed også kan blive virkningsfulde.

Der er ingen tvivl om, som flere ordførere har været inde på, at det her endnu en gang vil kræve noget nyt af vore lærere på alle felter. Derfor er lærerrollen i denne sammenhæng også meget væsentlig, og derfor spiller initiativer af den art også en vigtig rolle i handlingsplanen.

Det passer meget godt til den overvejelse, jeg selv har gjort mig, om at sætte lærerrollen i fokus gennem det lærerudviklingsprogram, som vi har under udvikling i et forsøg på at give lærerne bedre muligheder og bedre redskaber i hænde til at løse mange nye opgaver i fremtidens samfund, i den fremtidens uddannelsessystem.

Jeg vil komme med nogle enkelte kommentarer til ordførerne. Fru Lissa Mathiasen mindede om det, vi jo ikke så sjældent hører, og som vi alle sammen skal være meget opmærksom på i skolen, de, der har med det at gøre: at vi ikke i skolen kvæler kreativiteten hos de små børn næsten fra starten. Det er til stadighed en god pegefinger at have oppe, og den er lige så god at have oppe over for forældrene. Hvem kender ikke det stadig gentagne: »Nej, det må du ikke; nej, det må du ikke.« Den nysgerrighed og lyst til at forsøge, som kommer allerede tidligt i bar-

nealderen, er selvfølgelig den, man skal prøve at styrke, samtidig med at man så i øvrigt opfylder sin opdragende opgave undervejs.

Men der er ingen tvivl om, at uddannelsessystemet har en vigtig rolle at spille, hvis man skal fremme det, som så mange i dag glædeligt har fremhævet: muligheden for, at kreativiteten kan få lov at blomstre og udvikle sig.

Hr. Frank Dahlgaard var specielt inde på gæstelærerspørgsmålet og slog et slag, sådan måtte jeg opfatte det, for, at de gæstelærere, der kom, ikke var repræsentanter for embedsfolk fra Dansk Arbejdsgiverforening, fra Dansk Industri osv.

Det vil jeg ikke tage stilling til, men jeg kan godt tilslutte mig den del af udsagnet, der går ud på, at det er vigtigt, at de unge møder folk, som har haft det inde på livet i dagligdagen, dem, som hr. Frank Dahlgaard vist kaldte egentlige iværksættere. En del af vore initiativer bygger faktisk også på, at man i skolen kan trække på det, der hedder forældrebanksideen – altså folk, der har prøvet de her ting – når man har emner på dagsordenen af den her karakter.

Jeg vil dog anholde et enkelt synspunkt hos hr. Frank Dahlgaard. Jeg vil sige, at jeg vil nøjes med at anholde et enkelt, hvor jeg mener, at hr. Frank Dahlgaard slår sig selv for munden, nemlig med bemærkningen: »Hvis der er en virksomhed, der vil lukke en skolelærer ind.«

Det er ikke noget godt udgangspunkt for at skabe den gode dialog og det gode samarbejdsklima mellem den offentlige sektor, kunne man sige mere bredt, men her altså skolen og så det private erhvervsliv. For det kræver jo, at det private erhvervsliv åbner sig, og hvis man vil fremme nogle af disse ting, kræver det jo, hvis man skal møde virkeligheden, at de åbner sig over for uddannelsessystemet; det gælder både læreren og også den unge eller den studerende.

Jeg tror, man skal møde hinanden med tillid og optimisme, hvis det her skal lykkes, og derfor vil jeg bare sige, at jeg synes, man skal være sig for at komme med de udsagn om læreren.

Så har nogle været inde på, at det, at vi tager initiativer vedrørende uddannelsessystemet, jo ikke løser de problemer, der knytter sig til at øge antallet af iværksættere og selvstændige erhvervsdrivende.

Nej, men jeg mener også, vi klart gør rede for, at de initiativer, der knytter sig til denne handlingsplan, kun er en del af det, der kan og skal gøres – det er også regeringens holdning – for at vi får fremmet den side af vort samfundsliv.